

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 26 του Μάου 1906

ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 191

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ. 'Επιστήμη πρωτομάθητη—'Αδρόπινος Μηχανισμός (συνέχεια).
KARL DIETERICH. 'Η αναγέννηση της Νέας Ελλάδας (τέλος).

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ. Κάτου από την άψη (συνέχεια).

ΣΤΑΘΗΣ ΔΗΜΑΣ. Κουβέντες με τον άνιψιό μου.

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. Κριτική και Γρηγόριος.

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ. Θεατρικά ('Ο κ. Τανάγρας και το «Πολύ άργά» — 'Η «Σπασμένη σιάμνα»).

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Ρήγας Γκόλφης. Βασιλέντης. Νίκος Καρβούνης.

Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πρόματα ('Ο Βρουκόλακας—Τριανταφυλλάκος και Παλλάκος—Νάπολι—στούν... τα γιατιά—'Ο Θόν αναγνωσματοποιημένος—Νά μās δούνε οι ξένοι).

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ—ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΒΕΛΟΥΧΙ

Κορφή, πώς ελαχάρησα τ' άμέτρητό σου ψήλος !
Πουλι κι αν είμαι άδύναμο δίχως πλατιά φτερούγια,
Με συνεπήρε ο πόθος μου γιά να με πάει σε σένα.
Και μ' είδαν οι βουνοπλαγιές το κάθε μερονύχτι
Πού πάκιζα ν' άντρευστώ τ' άβράχια άδρασκελώντας,
Και μ' είδαν τ' άσσελα διαβάτη πλανεμένο,
Κ' οι λαγγαδιές μ' άγγάλιασαν με μιάν άγάπη έγκάρδια
Ψηλάθε στα ροδόλαγαν τ' άβουερά δροσάπια.
Χίλις βολές άντίσκουζε το βήμα μου πεις ράγες
Κι άπολιτισμένος στάθηκε μπρός σ' έρμα γρεμνοτόπια.
Χίλις βολές ξεσύρθηκε το κλάμα μου άπ' τ' άστήθι
Και τ' άντιλάησαν βαριά τ' άσπ'ήλια και τ' άσάα.
Μά ή λούρα πού με κένταγε γιά τ' άψηλδ τ' άνέδα
Τ' άσωτικά κι ή μούτρωγε μού ξάναβε λαχτάρες.
Και πέρνα πέρνα τ' άγρεμά, τις άλρες και τ' άβράχια,
Και διάβα τ' άβουόκαμπα και τ' άπικνά ρουμάνια,
Έβασε ή μέρα κ' ή στιγμή και βρέθηκε στο ψήλος,
Το ψήλος πού λαχάρησα, κορφή, τ' άμέτρητό σου.
Ποιά λάμψη με πλημμύρισε και μούκλεισε τ' άμία
Τρανή, γλυκειά, πρωτόφαντη, σάν άστραμα πνεμάτου ;
Ποιδ φως έχυθη μέσα μου και μούδειξε τ' άβάθι,
Κ' έγνώρισά σε, άνέγνωρη ψυχή, πού κλείνω έντός μου ;

Τότες άπό το πλάι μου ένας άητος σηκώθη,
Ζυγιάστηκε ψηλά ψηλά και άμπωσε τ' άούράνια.
Έγύρισε τ' άμία μου κι άνάβλεψε τρογύρου...
Κορφή, τ' ά μάννας Ρούμελης άκριδοθυατέρα,

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΜΙΧΑΗΛ ΔΥΚΙΑΡΑΟΠΟΥΛΟΣ

Πόσα βουνά σε προσκυνών και τ' άκεφάλια γέρουν
Και πόσοι κάμποι άλουργοί βασιλεύσά τους σ' έχουν !
'Ο πόταμος πού σέρνεται σ' ά χαμηλά λαγγάδια
Νοιώθει γιά σένα μέσα του τρελλό μεθύσι άγάπης,
Κ' ή θάλασσα ή περήφανη άπ' τ' άθαμπά τ' άμάκη
Μ' άγέρηδε: σε χαιρετάει, με κύματα σοφ' γνέφει.
Τ' ά μέρα, κόσμο άγγελικό μοιάζεις έμπρός στον ήλιο
Και ρηγαδούς άπάνου σου μιά θεϊκή γαλήνη.
Τ' ά νύχτα με το χιόνι σου 'πό μιά μεριά έσκαμ' έλλη,
'Απλώνεσαι σε μιά άγκαλιά γιά να δεχτεί όλα τ' άστρα...
..Έδω, κ' οι πόνοι πνίγονται, σκορπίζονται κ' οι θλίψεις,
Πλανεύονται τ' άλογικά μέσ' τις χαρές τ' ά κλάσης,
Και ξεπηδά ή τρανή Ζωή άπό τ' ά χίλια μέρη.
'Έδω, σ' ά στήθια μου βαθιά νοιώθω καθάριο άγέρα,
Και δέ φωλιάζουν σ' ήν καρδιά θανατερά μαράζια.
Με' άγάπη τριγυρίζει με και δένει μου τ' ά είναι.
'Αργοπεθαίνει μέσα μου και ξεφυλάει τ' ά δάκρυ.
Κορφή, πού σε προσκύνησα με συντριβή και σέβας,
Κλείσε με μέσα σ' έρταστο τ' ά ψήλος τ' ά δικό σου,
Τ' ά λευτεριά δέ μου άδερφή, παιδί μου τ' ά τραγουδι,
Και συντροφιά τ' ά σταυραητό. Άχ ! έλα νά μού πλάσεις
Και τ' ά κορμί λεβέντικο, και τ' ά ψυχή λεβέντρα...

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΙΨΙΟ ΜΟΥ

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Δέν τό'χωράει'ό νους μου αυτό.
Δέν έπρεπε, λέει, νά ήσση ή θών δλη τήν περιουσία
του σ'τα παιδιά του, μ'ά νά ήσσει κάτι και σ'τα φιλα-
θρωπικά καταστήματα, σ'το 'Εθνος... 'Ο,τι θέλουνε
γράφουν κι αυτές οι ήμεριδες...

ΕΓΩ. Αύτ'ή τ'ή φορά γράφουν ή, τι πρέπει
κι όχι ή, τι θέλουν.

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. 'Ο,τι πρέπει; Μά ή περιου-
σία δέν είναι δική μου; Δέν ίδρωσα νάν τήν κάνω;
Και δέν έχω τ'ό δικαίωμα, μ'ά κ' είναι δική μου, νάν
τήν κάνω ή, τι θέλω; Άκόμα νάν τήν πετάξω και
σ'τη θάλασσα;

ΕΓΩ. Βέβαια, δική σου είναι... ήσο νάν τήν πε-
τάξεις σ'τη θάλασσα, γιάτι άπό κεί κι έμπρός είναι
τ'ήσ θάλασσας κι όχι δική σου.

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Δέ σε καταλαβαίνω. Σε ρωτάω
άφου δλη μου τ'ή ζωή δουλέψα νάποχτήσω περιου-
σία, πρέπει πεθαίνοντας νά ήσσω τ'ά παιδιά μου
ήτωχά, σ'τους πέντε δρόμους, γιά να πλουτίσω τ'ό
'Εθνος ή τ'όνα και τ'άλλο φιλαθρωπικό κατάστημα.

ΕΓΩ. Σε ρωτάω κ'έγω τήν περιουσία αύτ'ή πώς
τήν άπόχτηδες;

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Νά, με τήν ικανότη μου, με
τόν κόπο μου. Δουλέψα και τήν άπόχτηδα.

ΕΓΩ. Καλά αύτά, μ'ά θέλω να μού πεις κάτι άλ-
λο δηλ. τ'ά χρήματα πού τ'ά βρήκες;

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Πού τ'ά βρήκα; Πού άλλου
παρά άπό τ'ή δουλιά μου; Έδωσα σ'τόν κόσμο δου-
λιά και π'ήρα χρήματα.

ΕΓΩ. Γενά σου! Αύτ'ή ήθελα να μού πεις' έδω-
σε σ'τόν κόσμο, σ'τήν κοινωνία, σ'το 'Εθνος, δου-
λιά και π'ήρε σ'τ'ά χρήματα. Τ'ά χρήματα λοιπόν τ'ά
π'ήρες άπό τόν κόσμο, άπό μένα, άπό τ'ά ξαδέφφια
σου, άπό τούς γειτόνους σου, άπό τούς πατριώτες
σου. Τ'ά χρήματα λοιπόν είναι τ'ό κόσμου, κι όχι
δικά σου.

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Μά τούς τ'άκλεψα;

ΕΓΩ. Όχι, σου τ'ά δάνεισαν. Έπειδή στάθηκες
π'ό ικανός, π'ό δουλευτάρης— βλάπεις, δέ λέω και
π'ό τυχερός ή π'ό μπαγαπόντης — άπ' όλους μας,
μαζευτήκαμε όλοι έμείς οι άλλοι και είπαμε: «Νά,
βάζουμε ή καθένας μας άπό μισό λεφτό, ή άπό ένα
κατοστό τ'ό λεφτού και σου σκηματίζουμε μιά περι-
ουσία άρκετά καλή, πού να μπορέσεις μ' αύτ'ή να
ζήσεις πλούσια κι άνετα, πάντα καλύτερα άπό μās.
Σάν πεθάνεις όμως μ'ήν ξεχάσεις, να μās γυρίσεις
ή, τι σου δώσαμε, αν όχι με τόκο, τουλάχιστο μόνο
το κεφάλαιο, ή και κάτι λιγώτερα άπ' αύτό».

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Καλά ή δέν έχω παιδιά ή
στενούς συγγενήδες. Μά αν έχω;

ΕΓΩ. Άς δουλέψουν, καθώς δουλέψες και σύ, να
κάνουνε δικά τους, ής γίνουν κι αύτοί ικανοί νάν
τούς δανείσει ή κόσμο, καθώς δάνεισε και σένα.
Μά δέν τραβάω τόσο μακριά. Έχεις παιδιά; Τούς
ήτάνουν οι τόκοι ή και τ'ό μισό κεφάλαιο, ή άκόμα
και τ'ά έννέα δέκατα άπό τ'ό κεφάλαιο; ήσσε όμως
κάτι και σε μένα τήν κοινωνία, και μ'ά μού τ'ά τ'όως
δλα πού σου δάνεισα. 'Η ζωή, ής πούμε, είναι ένα
άρχοντόσπιτο και σύ ή περαστικός μουςάφίρης,